

GRUND- OG NÆRHEDSNOTAT TIL FOLKETINGETS EUROPAUDVALG

10. February 17
16/08209-3

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort og dertil knyttede administrative faciliteter (COM(2016) 824) og forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om de retlige og operationelle rammer for det europæiske e-tjenesteydelseskort indført ved forordning ... [ESC Regulation] (COM(2016) 823)

Nyt notat

1. Resume

Kommissionen fremsatte den 10. januar 2017 forslag til en forordning og forslag til et direktiv, der tilsammen introducerer et europæisk e-tjenesteydelseskort (servicekortet). Med servicekortet ønsker Kommissionen at etablere en elektronisk procedure på EU-niveau, hvormed tjenesteydere kan gennemføre relevante administrative procedurer i forbindelse med etablering af sekundært forretningssted eller midlertidig levering af tjenesteydelser i en anden medlemsstat. Det er frivilligt for tjenesteydere, om de vil gøre brug af servicekortet eller af eksisterende nationale administrative procedurer. I udgangspunktet gælder servicekortet kun for forretnings- og byggetjenester, men der åbnes op for på sigt at udvide kortet til andre områder, der ligeledes er omfattet af servicedirektivet.

Kommissionen har dels fremsat forslag til et direktiv, der skal implementeres i dansk ret, dels forslag til en forordning, der ikke skal implementeres, men vil gælde umiddelbart i medlemslandene. Det kan dog blive nødvendigt at tilpasse dansk lovgivning i lyset af forordningen. Forslagene har statsfinansielle konsekvenser – både i form af udgifter i relation til EU's budget og i form af afledte nationale udgifter. Der forventes en række administrative lettelser som følge af forslagene. Bl.a. vil tjenesteydere kunne ansøge elektronisk om servicekortet ved en koordinerende myndighed i tjenesteyderens hjemmedlemsstat. Forslagene kan dog ligeledes medføre administrative omstillingsomkostninger samt løbende administrative byrder. I forhold til beskyttelsesniveau vil det fortsat være danske myndigheder, der foretager vurderingen af, om en ansøger lever op til de lovpligtige danske krav og tilladelsesordninger, ligesom forslagene ikke ændrer på EU-reglerne om udstationering af medarbejdere.

Regeringen er umiddelbart positiv over for forslagene til henholdsvis en forordning og et direktiv, der introducerer servicekortet. Regeringen lægger vægt på, at servicekortet fører til en reel administrativ forenkling for tjenesteydere, hvorfor der skal introduceres et tidssvarende system baseret på intelligente digitale løsninger. Regeringen lægger desuden vægt på, at udgifter til implementering og drift af servicekortet står mål med forslagets fordele. Regeringen lægger afgørende vægt på, at man i Danmark skal kunne opretholde et effektivt tilsyn med bl.a. skatteforhold og arbejdsmiljøet hos udenlandske virksomheder ved at stille krav om anmeldelse af udenlandske tjenesteydere i Registret for Udenlandske Tjenesteydere (RUT).

2. Baggrund

Kommissionen har den 10. januar 2017 fremsendt forslag om Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af et europæisk e-tjenesteydelseskort og dertil knyttede administrative faciliteter (COM(2016) 824) og forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om de retlige og operationelle rammer for det europæiske e-tjenesteydelseskort indført ved forordning ... [ESC Regulation] (COM(2016) 823). De to forslag udgør tilsammen retsgrundlaget for servicekortet. Forslagene er oversendt til Rådet den 13. januar 2017 i dansk sprogversion.

Forslagene skal bidrage til implementeringen af de generelle principper fastlagt i TEUF artikel 49 og 56 samt i servicedirektivet om henholdsvis etableringsretten og fri udveksling af tjenesteydelser. Forslaget til forordning er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 114, mens forslaget til direktiv er fremsat med hjemmel i TEUF artikel 53(1) og 62. Forslagene skal behandles efter den almindelige lovgivningsmæssige procedure i TEUF artikel 294. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Kommissionen lagde i sin strategi for det indre marked fra oktober 2015 op til en række konkrete tiltag, der skal bidrage til et velfungerende indre marked for tjenesteydelser, herunder forslaget om servicekortet (tidligere omtalt som det europæiske servicepas).

Forslagene, der introducerer servicekortet, blev lanceret den 10. januar 2017 som en del af Kommissionens servicepakke, der skal reducere administrative og reguleringsmæssige barrierer for dermed at åbne nye forretningsmuligheder for tjenesteydere samt tilvejebringe tjenesteydelser af høj kvalitet for forbrugerne. Servicepakken indeholder desuden forslag om en styrket procedure for indrapportering af regler på serviceområdet og en proportionalitetstest forud for vedtagelse af ny regulering af er-

hverv. Derudover indeholder servicepakken en meddelelse om anbefalinger til reformer af reguleringen af liberale erhverv.

3. Formål og indhold

Servicekortet skal bidrage til et velfungerende indre marked for tjenesteydelser ved at forenkle de administrative procedurer for tjenesteydere, der ønsker at levere tjenesteydelser på andre markeder i EU.

Med servicekortet ønsker Kommissionen at etablere en elektronisk procedure på EU-niveau, hvormed tjenesteydere kan gennemføre relevante administrative procedurer, når de ønsker at gøre forretning på et nyt marked i EU. Bl.a. skal servicekortet bidrage til, at tjenesteydere nemt kan dokumentere, at de er lovligt etablerede i en medlemsstat, og har de relevante tilladelser og kvalifikationer, der kræves for at udføre en tjenesteydelse. Servicekortet gælder midlertidig levering af tjenesteydelser, dvs. når en tjenesteyder fx i en grænseregion leverer tjenesteydelser i nabomedlemsstaten fra tid til anden. Servicekortet gælder også i forbindelse med etablering af sekundært forretningssted, dvs. fx ved oprettelse af en filial eller et kontor i en anden medlemsstat, hvorfra tjenesteyderen kan udføre opgaver.

Det er frivilligt for tjenesteydere, om de vil gøre brug af servicekortet eller af eksisterende nationale administrative procedurer. I udgangspunktet gælder servicekortet kun for forretningstjenester (bl.a. kommunikationstjenester, arkitekt- og rådgivende ingeniørtjenester mv.) og byggetjenester (bl.a. tjenesteydelser på el- og VVS-området, anlægstjenester mv.). Der åbnes imidlertid mulighed for på sigt at udvide servicekortet til andre områder, der ligeledes er omfattet af servicedirektivet.

Forslagene om servicekortet er bl.a. inspireret af det europæiske erhvervs- og selvstændige erhvervsdrivende inden for udvalgte erhverv at få deres erhvervs-mæssige kvalifikationer anerkendt i andre medlemsstater. Servicekortet skal derimod bl.a. medvirke til, at virksomheder og selvstændige erhvervsdrivende kan få anerkendt de krav under servicedirektivet, de allerede lever op til i hjemmedlemsstaten. Ligesom det europæiske erhvervs- og selvstændige erhvervsdrivende skal servicekortet basere sig på standardiserede elektroniske sags-gange mellem hjemmedlemsstat og værtsmedlemsstat via Informationssystemet for det indre marked (IMI).

Initiativet består dels af et forslag til en forordning og dels af et forslag til et direktiv. I det følgende gennemgås de centrale elementer.

Servicekortets anvendelsesområde

Forslagenes anvendelsesområde er mere begrænset end servicedirektivets (2006/123/EF). Servicekortet gælder i udgangspunktet kun for forretnings- og byggetjenester, der er omfattet af servicedirektivet. De specifikke forretnings- og byggetjenester, der er omfattet fremgår i et annekst til direktivforslaget. Derudover gælder de samme undtagelser i forhold til anvendelsesområdet som i servicedirektivet. Det vil sige, at bl.a. arbejdsretlige regler, herunder regler om arbejdsmiljø, social sikring, skatte- og afgiftsområdet mv. ikke er omfattet af forslagene. Forslagene ændrer ikke ved EU-reglerne om udstationering af medarbejdere.

Forslag til forordning

Forslaget til en forordning introducerer servicekortet og de dertil knyttede administrative værktøjer, som vil gøre sig gældende på tværs af hele EU.

Den elektroniske ansøgningsprocedure

Forslaget til forordning præciserer, at servicekortet er frivilligt. Ansøgninger om et servicekort skal indsendes og behandles via en elektronisk platform knyttet til IMI. Det elektroniske standardiserede ansøgningskema skal indeholde information om:

- a) tjenesteyderen, herunder registreringsnummer mv.;
- b) tjenesteydelsen, værtsmedlemsstaten og typen af servicekort;
- c) hvorvidt tjenesteydelsen omfatter informationssamfundstjenester;
- d) etablering af tjenesteyderen i hjemmedlemsstaten i forhold til den relevante tjenesteydelse og eventuel etablering i andre medlemsstater;
- e) krav, tjenesteyderen er underlagt i hjemmedlemsstaten såsom kvalifikationer eller certificeringer;
- f) tjenesteyderens hæderlighed;
- g) tjenesteyderens eventuelle erhvervsansvarsforsikring i hjemmedlemsstaten, herunder information om dækning for aktiviteter, der udføres i andre medlemsstater;
- h) servicekort, der tidligere måtte være udstedt til tjenesteyderen.

Ansøgeren skal vedlægge alle relevante bilag ved at uploade dokumenterne i den elektroniske platform. Forslaget præciserer, hvilke krav medlemsstaterne kan stille til certificering, oversættelse mv. af dokumenter i forbindelse med ansøgninger om et servicekort.

Til brug for Kommissionens udvikling af ansøgningskemaet skal medlemsstaterne via IMI formidle den nødvendige information vedrørende nationale krav og procedurer, som ikke allerede er indrapporteret i medfør af servicedirektivet. Medlemsstater forpligtes til via IMI at kommunikere eventuelle efterfølgende lovgivningsmæssige ændringer, før disse træder i kraft.

Det fremgår af forslaget, at gebyrer, der opkræves i forbindelse med proceduren for udstedelse af et elektronisk servicekort, skal være proportionale og må ikke overstige de omkostninger, der er direkte forbundet med ansøgningsproceduren.

Forsikringscertifikat / Erhvervsansvarsforsikringer

Forsikringsdistributører forpligtes til at udstede en erklæring/ et certifikat efter anmodning fra en forsikringstager. Erklæringen/certifikatet skal beskrive eventuelle erstatningskrav dækket af forsikringstagerens erhvervsansvarsforsikring i de seneste år (op til fem år) eller fraværet af sådanne krav.

Forsikringsdistributører samt organer, der er udpeget af en medlemsstat til at yde lovpligtig forsikring, forpligtes til på ikke-diskriminerende vis at tage højde for en tjenesteyders forsikringshistorik, som beskrevet i forsikringserklæringen i forbindelse med tilbud om forsikring og fastsættelse af forsikringspræmie mv.

Erhvervsorganisationer, som tilbyder gruppedækning relateret til erhvervsansvarsforsikringer til deres medlemmer eller til tjenesteydere under specifikke betingelser, skal på ikke-diskriminerende vis tilbyde adgang til en sådan dækning til tjenesteydere fra andre medlemsstater.

Procedurer i forbindelse med udstationering af personale og selvstændige erhvervsdrivendes flytning

Med forordningsforslaget åbnes der mulighed for, at tjenesteydere med et servicekort gennem IMI kan anmelde deres erhvervsmæssige kvalifikationer til værtsmedlemsstaten i overensstemmelse med anerkendelsesdirektivet (2005/36/EF). Det gælder både virksomheder, der kan anmelde om i eventuelle udstationerede medarbejders kvalifikationer, og selvstændige erhvervsdrivende.

Med forordningsforslaget åbnes der ligeledes mulighed for, at tjenesteydere kan anmelde udstationering af medarbejdere via IMI. Det er imidlertid frivilligt, om medlemsstaterne vil tillade, at tjenesteydere gør brug af IMI til brug for anmeldelse om udstationering af medarbejdere. Værtsmedlemsstaten kan således fortsat vælge kun at gøre brug af de gældende nationale procedurer, der er fastlagt i overensstemmelse med artikel 9 i direktiv 2014/67/EU om håndhævelse af udstationeringsdirektivet.

Samarbejde mellem myndigheder i medlemsstaterne

Koordinerende myndigheder og kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater skal udveksle information og assistere hinanden i forbindelse med procedurerne for servicekortet. Til dette formål skal koordinerende og kompetente myndigheder gøre brug af nationale og europæiske registre, herunder europæiske virksomhedsregistre og insolvensregistre, mhp. at til-

vejebringe den nødvendige information. Medlemsstaterne skal informere Kommissionen om, hvilken myndighed medlemsstaten har udpeget som koordinerende myndighed.

Forslaget til direktiv

Forslaget til et direktiv fastlægger de nærmere retlige og operationelle rammer for servicekortet.

Anmeldelseskrav

En værtsmedlemsstat må ikke pålægge en tjenesteyder med et allerede udstedt servicekort tilladelsesordninger eller krav om forhåndsanmeldelse. En værtsmedlemsstat må endvidere ikke pålægge tjenesteydere med et servicekort krav, som det i forbindelse med udstedelsen af servicekortet er verificeret, at tjenesteyderen lever op til. Der er dog undtagelser fra disse bestemmelser. Bl.a. påvirker det ikke mulighederne for at stille særlige krav i forbindelse med tildeling af en offentlig kontrakt, design konkurrence eller koncession. Det er endvidere fortsat muligt at stille krav til tjenesteydere om anmeldelse mhp. relevante myndigheders gennemførelse af inspektioner eller kontrol i forbindelse med virksomhedens udførelse af en opgave i overensstemmelse med EU-retten.

Servicekortets anvendelse, gyldighed mv.

Medlemsstaterne beholder retten til at påkalde sig tvingende almene hensyn, som er anerkendt i servicedirektivet, herunder navnlig i artikel 16, og i andre EU-retsakter. Det vil sige, at danske myndigheder fortsat har kompetencen til at vurdere, om en tjenesteyder lever op til kravene i dansk lovgivning – der er begrundet i tvingende almene hensyn – og om en tjenesteyder på den baggrund kan levere tjenesteydelser i Danmark.

Servicekortet er som udgangspunkt gyldigt på hele en medlemsstats territorium og er gyldigt på ubestemt tid, med mindre servicekortet suspenderes, tilbagekaldes eller ophæves. Myndigheder i medlemsstaterne kan ikke stille krav om information, som allerede er indeholdt i et servicekort, i forbindelse med tildeling af en offentlig kontrakt, i forbindelse med etablering af datterselskaber eller i forbindelse med tilmelding til obligatoriske sociale forsikringsordninger.

Hjemmedlemsstatens vurdering af ansøgninger

Medlemsstaten, hvori en tjenesteyder er etableret, skal både ved midlertidig levering af tjenesteydelser og ved etablering af sekundært forretningssted i en anden medlemsstat fungere som indgang for ansøgninger om et servicekort.

Den koordinerende myndighed i en hjemmedlemsstat skal inden for en uge efter at have modtaget en ansøgning om et servicekort gennemgå ansøgnin-

gen mhp. at vurdere, om den er fyldestgørende. Den koordinerende myndighed i hjemmedlemsstaten skal herefter videreformidle ansøgningen til værtsmedlemsstaten og underrette ansøgeren herom. Hjemmedlemsstatens håndtering af ansøgningerne kan påklages i overensstemmelse med national lovgivning i hjemmedlemsstaten.

Værtsmedlemsstatens vurdering af ansøgninger om et servicekort til brug for midlertidig levering af tjenesteydelser

Det vil tage 3-5 uger at få udstedt et servicekort til brug for midlertidig levering af tjenesteydelser.

Når værtsmedlemsstaten modtager en ansøgning fra hjemmedlemsstaten, skal værtsmedlemsstaten inden for to uger gennemgå ansøgningen og informere ansøgeren og hjemmedlemsstaten om eventuelle krav til midlertidig levering af tjenesteydelser. Inden for de to uger kan værtsmedlemsstaten gøre indsigelse mod udstedelse af et servicekort, såfremt ansøgeren skal leve op til en tilladelsesordning, forhåndsansmeldelse eller et krav, der er begrundet i et af de tvingende almene hensyn, der fremgår af servicedirektivets artikel 16, eller er tilladeligt i medfør af anden EU-lovgivning.

Værtsmedlemsstaten skal tage højde for, hvilke krav servicevirksomheden allerede lever op til i hjemmedlemsstaten. Til brug for denne vurdering kan den koordinerende myndighed i værtsmedlemsstaten indhente yderligere information ved hjemmedlemsstaten eller ansøgeren. Kommissionen skal have adgang via IMI til værtsmedlemsstaternes eventuelle indsigelser mod udstedelsen af et servicekort.

Såfremt den koordinerende myndighed i værtsmedlemsstaten ikke reagerer inden for tidsfristen på to uger, forlænges tidsfristen automatisk med yderligere to uger. Der udstedes samtidigt en advarsel om, at hvis værtsmedlemsstaten ikke reagerer, implicerer det, at værtsmedlemsstater ikke har indsigelser mod, at der udstedes et servicekort. Hvis værtsmedlemsstaten ikke gør indsigelser inden for de to ugers yderligere frist, udsteder den koordinerende myndighed i hjemmedlemsstaten servicekortet ved udløbet af ovennævnte tidsfrist. Hvis hjemmedlemsstaten ikke udsteder servicekortet efter udløbet af ovennævnte tidsfrist, anses kortet for at være udstedt automatisk. Hvis værtsmedlemsstaten derimod gør indsigelser, skal hjemmedlemsstaten uden videre afvise ansøgningen om et servicekort.

Værtsmedlemsstatens håndtering af ansøgningerne kan påklages i overensstemmelse med national lovgivning i værtsmedlemsstaten.

Værtsmedlemsstatens vurdering af ansøgninger om et servicekort til brug for etablering af sekundært forretningssted

Det vil tage 7-9 uger at få udstedt et servicekort til brug for etablering af sekundært forretningssted.

Når værtsmedlemsstaten modtager en ansøgning fra hjemmedlemsstaten, skal værtsmedlemsstaten inden for fire uger identificere eventuelle relevante nationale tilladelsesordninger eller indrapporteringsforpligtelser, som ansøgeren skal leve op til for at kunne etablere forretningssted mhp. at levere en specifik tjenesteydelse. Værtsmedlemsstaten skal endvidere indikere, hvorfor de specifikke tilladelsesordninger eller indrapporteringsforpligtelser er nødvendige og proportionale for varetagelsen af et alment tvingende hensyn. Værtsmedlemsstaten skal informere hjemmedlemsstaten og ansøgeren om de betingelser, som ansøgere skal leve op til.

Såfremt den koordinerende myndighed i værtsmedlemsstaten ikke reagerer inden for tidsfristen på fire uger, forlænges tidsfristen automatisk med yderligere to uger. Der udstedes samtidigt en advarsel om, at hvis værtsmedlemsstaten ikke reagerer, implicerer det, at værtsmedlemsstater ikke har indvendinger mod, at der udstedes et servicekort.

Ved modtagelse af værtsmedlemsstatens svar, skal ansøgeren gives mulighed for at tilvejebringe dokumentation for, at ansøgeren lever op til de betingelser, som værtsmedlemsstaten har identificeret. Ansøgeren skal beskrive, hvilke specifikke betingelser ansøgeren allerede lever op til i hjemmedlemsstaten. Hjemmedlemsstaten skal assistere ansøgeren i forhold til at dokumentere, at ansøgeren lever op til værtsmedlemsstatens krav. Den koordinerende myndighed i værtsmedlemsstaten skal vurdere, inden for en uge efter modtagelse af dokumentationen, hvorvidt der skal udstedes et servicekort, eller om ansøgningen skal afvises. Hvis værtsmedlemsstaten agter at afvise ansøgningen, kan værtsmedlemsstaten informere ansøgeren og den koordinerende myndighed i hjemmedlemsstaten herom, hvorefter ansøgeren har en uge til at præsentere sine synspunkter. Herefter har værtsmedlemsstaten én uge til enten at udstede et servicekort eller at afvise ansøgningen. Hvis værtsmedlemsstaten ikke reagerer inden for de fastsatte tidsfrister ved enten at formidle betingelser, ansøgeren skal leve op til, eller ved at udstede et servicekortet, anses servicekortet for at være udstedt.

Hjemmedlemsstatens håndtering af ansøgningerne kan påklages i overensstemmelse med national lovgivning i hjemmedlemsstaten. Den koordinerende myndighed i værtsmedlemsstatens beslutning om henholdsvis at anmode ansøgeren om at opfylde visse betingelser og om udstedelse af et servicekort kan påklages i overensstemmelse med national lovgivning i værtsmedlemsstaten.

Once-only princippet i hjemmedlemsstaten

Koordinerende myndigheder i hjemmedlemsstaten skal ikke anmode tjenesteydere om information og dokumenter, som allerede er tilgængelige for den pågældende myndighed. Den koordinerende myndighed i hjemmedlemsstaten skal indhente information og dokumenter, der er tilgængelige for andre myndigheder i hjemmedlemsstaten i overensstemmelse med EU's persondataregler samt national lovgivning.

Suspendering eller tilbagekaldelse af et servicekort

Hvis der indføres et midlertidigt eller permanent forbud mod en tjenesteydelse, skal den koordinerende myndighed, som har udstedt servicekort til brug for den pågældende tjenesteydelse, henholdsvis suspendere eller tilbagekalde det/de pågældende servicekort.

Koordinerende myndigheder skal tilbagekalde et udstedt servicekort, bl.a. hvis indehaveren af et servicekort har gjort brug af fejlagtig information i forbindelse med ansøgningen eller på anden vis ikke lever op til servicekortets betingelser. Medlemsstater skal endvidere forpligte indehaveren af et servicekort til at informere den koordinerende myndighed om ændringer i forhold til de faktuelle informationer eller betingelser, der lå til grund for udstedelsen af et servicekort.

En medlemsstat, der identificerer en grund til at suspendere eller tilbagekalde et servicekort, skal kommunikere baggrunden herfor via IMI til ansøgeren, som skal høres. Medlemsstater skal sikre sig, at så snart betingelserne, der ledte til suspenderingen af servicekortet ikke længere er til stede, genaktiverer myndigheden det suspenderede servicekort. Den koordinerende myndigheds beslutning om at suspendere eller tilbagekalde et servicekort skal begrundes nøje og skal kunne påklages i overensstemmelse med national lovgivning i den pågældende medlemsstat.

Forslaget om servicekortet ændrer ikke på muligheden for at gøre brug af servicedirektivets artikel 18 og 32. Servicedirektivet indeholder således en advarselsordning i tilfælde af alvorlige skader på menneskers sundhed og sikkerhed eller på miljøet samt en bestemmelse om individuelle undtagelser, hvormed medlemsstater over for en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat, undtagelsesvist kan træffe foranstaltninger vedrørende sikkerheden.

Implementering af servicekortet*Beføjelsen til at udstede delegerede retsakter*

Kommissionen bemyndiges til at definere nærmere regler dels gennem gennemførelsesretsakter i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren dels gennem delegerede retsakter. I *forordningen* gælder det i forhold til det standardiserede elektroniske ansøgningskema samt eventuelle dokumenta-

tionskrav; et harmoniseret format for forsikringserklæringen/forsikringscertifikatet; designet af det ansøgningskema, der anvendes til anmeldelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og evt. anmeldelse af udstationering af medarbejdere; procedurerne mht. håndtering af informationsudveksling mellem medlemsstaterne; automatisk oversættelse af information og dokumenter i forhold til udstedelse, opdatering, suspendering eller tilbagekaldelse af et servicekort; betalingsformer i forbindelse med opkrævning af et evt. gebyr; samt informationsudveksling og gensidig assistance mellem medlemsstaterne. I *direktivet* gælder det ansøgningsprocessen i hjemmemedlemsstaten; proceduren for samarbejde mellem værts- og hjemmemedlemsstat, herunder ændring af de fastsatte tidsfrister; proceduren, når en koordinerende myndighed i værtsmedlemsstaten beder om yderligere information fra hjemmemedlemsstaten eller ansøgeren, herunder ændring af de fastsatte tidsfrister; samt håndtering af suspendering, tilbagekaldelse, opdatering og annullering af et servicekort.

I forbindelse med udstedelsen af gennemførelsesretsakter i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren assisteres Kommissionen af den komité, der er nedsat i medfør af servicedirektivet.

Monitorering af implementeringen og revisionsklausul

Kommissionen vil i samarbejde med medlemsstaterne, arbejdsmarkedets parter og andre relevante interessenter monitorere implementeringen af forslagene, herunder navnlig effekten i forhold til etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for de omfattede sektorer på tværs af medlemsstaterne. Det gælder bl.a. effekten i forhold til omkostninger for tjenesteydere ved at operere på tværs af grænserne, konkurrence og kvalitet af tjenesteydelserne.

Kommissionen skal senest to år efter fristen for implementering af *direktivet* evaluere hensigtsmæssigheden af yderligere tiltag mhp. at koordinere bestemmelser vedrørende etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser. Kommissionen skal senest fem år efter fristen for implementering af *direktivet* og herefter hvert femte år udarbejde en evaluering og en rapport, der bl.a. overvejer behovet for at tilpasse servicekortets procedurer.

Kommissionen skal senest fem år efter *forordningens* ikrafttrædelse og herefter hvert femte år udarbejde en evaluering. I forlængelse heraf skal Kommissionen præsentere en rapport, der bl.a. vurderer hensigtsmæssigheden af at introducere et europæisk elektronisk servicekort for andre tjenesteydelser. Dertil kommer en vurdering af, om IMI med fordel kan anvendes til at sikre efterlevelse af de procedurer, der er knyttet til udstationering af medarbejdere.

Ikrafttrædelse og gennemførelse

Forordningen og direktivet træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelse. En række af forordningens bestemmelser finder først anvendelse to år efter forordningens ikrafttrædelse, hvilket svarer til, at medlemsstaterne har to år efter ikrafttrædelse af direktivet til at implementere direktivet i national lovgivning.

4. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet er i henhold til den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294) medlovgiver.

Sagen behandles i Europa-Parlamentets udvalg om det Indre Marked og Forbrugerbeskyttelse (IMCO-udvalget). Der foreligger endnu ikke en udtalelse om forslagene.

5. Nærhedsprincippet

Kommissionen redegør i forslagene om et europæisk elektronisk servicekort for, at den overordnede målsætning med forslagene er at skabe et velfungerende indre marked for tjenesteydelser. Da det indre marked er grænseoverskridende, er der ifølge Kommissionen behov for initiativer på EU-niveau, herunder brug af IT-systemer som dækker alle medlemsstaterne. Det fremgår endvidere, at forslaget til direktiv overlader det til hver medlemsstat at udpege den relevante myndighed under hensyntagen til den nationale administrative organisering.

Det er således Kommissionens vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, da formålet med forordningen ikke i tilstrækkeligt omfang vil kunne opnås af medlemsstaterne, men derimod på unionsniveau.

Regeringen vurderer på det foreliggende grundlag, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, idet regeringen deler Kommissionens vurdering af, at der er behov for tiltag på EU-niveau for at sikre administrative forenklinger for virksomheder, der ønsker at levere tjenesteydelser på tværs af grænserne.

6. Gældende dansk ret

Lov om tjenesteydelser i det indre marked

Lov nr. 384 af 25. maj 2009 om tjenesteydelser i det indre marked gennemfører reglerne i servicedirektivet (2006/123/EF).

Kapitel 5 i lov om tjenesteydelser i det indre marked indeholder en række bestemmelser vedrørende medlemsstaternes krav om at fremvise dokumenter eller krav om oversættelse af dokumenter. Ifølge § 7 skal en kompetent myndighed, der kræver dokumentation for opfyldelsen af et krav, lægge et dokument, som er udstedt i et andet EU/EØS-land, og som dokumenterer opfyldelsen af kravet, til grund. Ifølge § 8 skal en attest om forsikring eller garanti udstedt af et kreditinstitut eller en forsikringsgiver, der er etableret i et andet EU/EØS-land, anses som tilstrækkelig dokumentation for opfyldelsen af et eventuelt krav om erhvervsansvarsforsikring eller anden form for garanti, i det omfang den pågældende forsikring eller garanti i relation til formål og dækningsomfang i al væsentlighed er sammenlignelig.

Lov om tjenesteydelser i det indre marked fastsætter endvidere generelle regler om tilladelsesordninger og krav, der relaterer sig til tjenesteydelsen, tjenesteyderen eller tjenestemodtageren.

Kapitel 6 vedrører etableringsfriheden for tjenesteydere og fastsætter generelle regler om tilladelsesordninger. Ifølge § 9 skal tilladelsesordningen og de betingelser, der gælder for at opnå tilladelse, være offentliggjort, begrundet i et tvingende alment hensyn og ikke-diskriminerende. Tilladelsesordningen og betingelserne skal endvidere være egnet til at sikre opfyldelsen af det tilsigtede formål, og formålet må ikke kunne opnås ved en mindre restriktiv foranstaltning. Ved en kompetent myndigheds undersøgelse af, om en tjenesteyder opfylder betingelserne for at opnå tilladelse, skal den tage hensyn til de betingelser, som tjenesteyderen allerede har opfyldt i et andet EU/EØS-land eller i tilknytning til en anden dansk tilladelse, i det omfang disse betingelser i al væsentlighed svarer til dem, som gælder for den pågældende tilladelsesordning her i landet. Den kompetente myndighed må ikke kræve samme betingelse opfyldt flere gange.

Kapitel 7 fastsætter regler om tjenesteyderes ret til midlertidigt at levere tjenesteydelser i Danmark. Ifølge § 11 kan en kompetent myndighed kun stille krav til en tjenesteyder, som midlertidigt leverer tjenesteydelser i Danmark, hvis kravene er begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed eller beskyttelse af miljøet. Krav må ikke indebære direkte eller indirekte diskrimination af tjenesteyderen begrundet i dennes nationalitet eller etableringsland. Krav til en tjenesteyder skal være egnede til at sikre opfyldelse af det tilsigtede formål, og formålet må ikke kunne opnås ved en mindre restriktiv foranstaltning.

Kapitel 8 i lov om tjenesteydelser i det indre marked omhandler administrativt samarbejde. Det fremgår af lovens § 13, at økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om procedurerne for det ad-

ministrative samarbejde med kompetente myndigheder i andre EU/EØS-lande, herunder om elektronisk udveksling af oplysninger om tjenesteydere. Det fremgår endvidere, at økonomi- og erhvervsministeren udpeger en kompetent myndighed som Danmarks kontaktpunkt for det administrative samarbejde med kompetente myndigheder i andre EU/EØS-lande.

7. **Konsekvenser**

Lovgivningsmæssige konsekvenser

Kommissionen har dels fremsat forslag til et direktiv, der skal implementeres i dansk ret, dels forslag til en forordning, der ikke skal implementeres, men vil gælde umiddelbart i medlemslandene. Det kan dog blive nødvendigt at tilpasse dansk lovgivning i lyset af forordningen, herunder bl.a. bestemmelsen om, at der kan opkræves gebyr for udstedelsen af servicekort.

Forslagene forventes at give anledning til ændringer i lov om tjenesteydelser i det indre marked, mhp. implementering af de forpligtelser forslagene medfører.

Økonomiske konsekvenser

Statsfinansielle konsekvenser

Forslagene har statsfinansielle konsekvenser – både i form af udgifter i relation til EU's budget og i form af afledte nationale udgifter.

Det fremgår af forslaget til forordning, at servicekortet forventes at medføre en *udgift i relation til EU's budget* på samlet ca. 3,7 mio. EUR, svarende til ca. 28 mio. kr. Danmark finansierer ca. 2 pct. af EU's budget, hvorfor den danske finansieringsandel udgør ca. 560.000 kr. Forslagene foreslås finansieret omprioriteringer. Forslagene vil bl.a. medføre, at Informationssystemet for det indre marked (IMI) skal tilpasses.

Dertil kommer, at forslagene forventes at medføre *afledte nationale udgifter* – både i forbindelse med implementering og i forbindelse med den efterfølgende løbende drift, herunder udgifter til it-systemer og til behandlingen af ansøgninger om udstedelse af servicekort.

Det fremgår af forordningsforslaget, at medlemsstaterne forpligtes til at videreformidle den nødvendige information vedrørende nationale krav og tilladelsesordninger til brug for Kommissionens udvikling af det elektroniske ansøgningsskema. Det fremgår imidlertid af direktivforslaget, at værtsmedlemsstaten i forbindelse med en ansøgning fra en tjenesteyder, skal oplyse om relevante nationale betingelser, som tjenesteyderen skal

leve op til. Det er således uklart, om Kommissionen vil udvikle et digitalt ansøgningsskema på baggrund af samtlige relevante nationale krav og tilladelsesordninger, eller om værtsmedlemsstaten skal oplyse om relevante krav og tilladelsesordninger i forbindelse med hver ansøgning.

Hvis der skal udvikles et elektronisk ansøgningsskema indeholdende alle krav og tilladelsesordninger omfattet af servicedirektivet, der er relevante for bygge- og forretningstjenester, vil der til en vis grad kunne trækkes på informationerne i den danske kvikskranke, Business in Denmark, som er forankret i Erhvervsstyrelsen. Business in Denmark er en alt-i-én vejledningstjeneste for tjenesteydere fra andre EU/EØS-lande, der bl.a. giver overblik over relevante danske regler og krav. Det vil imidlertid være forbundet med betragtelige administrative udgifter at omsætte denne information til brug for en elektronisk ansøgningsprocedure med fastlagte kategorier – både for den koordinerende myndighed, der vil skulle stå for koordinationsindsatsen, og for de myndigheder, der har tilladelsesordninger og krav med relevans for tjenesteydere, der leverer bygge- og forretningstjenester. Det vil være op til den enkelte medlemsstat at udpege en koordinerende myndighed.

Udgifterne til behandling af ansøgninger vil i høj grad afhænge af, hvor digitalt baseret procedurene for udstedelse mv. af servicekortet bliver. Hvis der ikke udvikles et digitalt ansøgningsskema indeholdende alle medlemsstaternes krav og tilladelsesordninger, men værtsmedlemsstaten derimod skal oplyse om relevante krav og tilladelsesordninger i forbindelse med hver enkelt ansøgning, må der forventes en forholdsvis stor manuel arbejdsbyrde til indtastning af oplysninger, koordinering med relevante myndigheder mv. Uanset hvad vil der for den koordinerende myndighed være et løbende behov for vejledning til ansøgere og kompetente myndigheder samt undervisning af myndigheder.

Endelig kan der komme udgifter til udbygning, vedligeholdelse og drift af relevante IT-systemer. Implementeringen af servicekortet kan medføre udgifter til evt. udbygning af nationale registre og systemer, som servicekortet så vidt muligt skal trække oplysninger fra. Dertil kommer udgifter til den efterfølgende vedligeholdelse og drift af de pågældende IT-systemer.

Det fremgår af forslaget til forordning, at der kan opkræves et gebyr i forbindelse med proceduren for udstedelse af et elektronisk servicekort, og at gebyret skal være proportionalt og ikke må overstige de omkostninger, der er direkte forbundet med ansøgningsproceduren.

Samfundsøkonomiske konsekvenser

Forslagene forventes at simplificere de administrative procedurer for tjenesteydere, der ønsker at udvide deres forretning til andre medlemsstater. Det forventes at styrke virksomhedernes muligheder for at levere tjenesteydelser på tværs af grænserne i EU, hvilket kan øge konkurrencen i de sektorer, der er omfattet af forslagene.

Erhvervsøkonomiske konsekvenser

Overordnet kan det fremhæves, at formålet med forslagene er, at udbydere af bygge- og forretningstjenester fremadrettet kun vil skulle indsende nødvendige informationer én gang i forbindelse med ansøgningen om et servicekort, der herefter skal give virksomhederne mulighed for at udbyde deres ydelser i en anden medlemsstat.

Forslagene kan medføre administrative lettelser for virksomheder, der leverer forretnings- eller byggetjenester. For det første får virksomheder et overblik over, hvilke regler de skal leve op til i forbindelse med midlertidig levering af tjenesteydelser eller etablering af sekundært forretningssted i en anden medlemsstat, hvilket vil reducere deres efterlevelsensomkostninger. For det andet vil de pågældende virksomheder kunne ansøge elektronisk om et servicekortet ved en koordinerende myndighed i hjemmedlemsstaten, i modsætning til i dag hvor virksomheden skal gennemføre de relevante administrative procedurer via værtsmedlemsstatens myndigheder. Endelig forventes der en administrativ byrdelettelse, i det omfang det digitale system der skal anvendes til håndtering af ansøgningerne, baserer sig på data og standardiserede formularer i stedet for fysiske dokumenter, der kræver oversættelser mv.

De væsentligste administrative omstillingsomkostninger består i, at de omfattede danske tjenesteydere, der ønsker et servicekort, skal gennem en ansøgningsprocedure, der indebærer en række informationsforpligtigelser i form af bl.a. uploading af dokumenter. Det er imidlertid frivilligt for tjenesteydere, om de vil benytte servicekortet, eller om de vil gøre brug af eksisterende nationale procedurer, hvorfor tjenesteydere som udgangspunkt kan vælge den mest omkostningseffektive procedure.

Forslaget til en forordning indebærer endvidere administrative omstillingsomkostninger og løbende administrative byrder for forsikringselskaberne, der forpligtes til at udstede en forsikringserklæring efter anmodning fra en forsikringstager.

Der vil endvidere være løbende administrative byrder for virksomhederne forbundet med at ansøge om et servicekort og efterfølgende sørge for eventuelt at opdatere den information, der er indeholdt i et allerede udstedt servicekort.

De erhvervsøkonomiske konsekvenser for erhvervslivet kan på nuværende grundlag ikke kvantificeres nærmere. Dette skyldes bl.a., at flere bestemmelser udmøntes i gennemførelsesretsakter og delegerede retsakter.

Andre konsekvenser og beskyttelsesniveauet

Det vil fortsat være danske myndigheder, der vurderer, om en tjenesteyder lever op til kravene i dansk lovgivning og på denne baggrund kan levere tjenesteydelser i Danmark. Krav og tilladelsesordninger skal allerede i medfør af servicedirektivet være begrundet i et tvingende alment hensyn, være ikke-diskriminerende i forhold til udenlandske tjenesteydere og skal være proportionale. Ved ansøgninger om et servicekort til brug for midlertidig levering af tjenesteydelser kan værtsmedlemsstaten gøre indsigelser på baggrund af de tvingende almene hensyn i servicedirektivet over for udstedelsen af et servicekort, hvilket hjemmedlemsstaten skal respektere. Ved ansøgninger om et servicekort til brug for etablering af sekundært forretningssted, behandles ansøgningen af værtsmedlemsstaten, der dermed kan sikre sig, at servicevirksomheden lever op til nationale krav og tilladelsesordninger.

Forslaget til et direktiv præciserer, at medlemsstater ikke kan stille krav til tjenesteydere om forudgående registrering af information, der allerede er indeholdt i et udstedt elektronisk servicekort. På baggrund af direktivforslaget samt undtagelserne i servicedirektivet, er det imidlertid vurderingen, at det fortsat vil være muligt at stille krav om anmeldelse mhp. varetagelse af kontrol af skatteforhold, social sikring og arbejdsvilkår.

Forslaget til henholdsvis direktiv og forordning indeholder de samme undtagelser som servicedirektivet. Det vil sige, at forslagene ikke omfatter skatteforhold, arbejdstagerrettigheder, forbrugerbeskyttelse, arbejdsmiljøregulering, miljøstandarder mv.

8. Høring

Kommissionens forslag til henholdsvis en forordning og et direktiv blev sendt i høring i specialudvalget for Konkurrenceevne, Vækst og Forbrugerspørgsmål den 10. januar 2017 med frist for høringssvar den 23. januar 2017. Der er modtaget høringssvar fra Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, LO, FTF, DI, Dansk Byggeri, Akademikerne og Forsikring og Pension.

Generelle bemærkninger

For **LO** og **FTF** er det afgørende, at servicekortet ikke bliver en bagevej for grænseoverskridende snyd og social dumping. **LO** forholder sig meget kritisk til Kommissionen forslag.

Dansk Erhverv er samlet set yderst positiv over for Kommissionens forslag, som tilsammen indfører et nyt elektronisk EU-tjenesteydelseskort.

DI ser positivt på EU-Kommissionens forslag, under forudsætning af at servicekortet bliver en reel administrativ lettelse for servicevirksomhederne.

Ifølge **Dansk Byggeri** er det overordnet positivt, at EU-Kommissionen kommer med et forslag, der skal lette de administrative byrder for tjenesteydere, der ønsker at tilbyde tjenesteydelser i andre EU-medlemsstater – enten ved at etablere sig eller ved midlertidige tjenester.

Akademikerne stiller sig tvivlende overfor, hvorvidt indførelse af et servicekort vil fremme mobiliteten og bidrage til udviklingen af det indre marked.

Forsikring & Pension mener, at forslaget bygger på den fejlagtige antagelse, at virksomhederne i væsentligt omfang hindres i at gennemføre grænseoverskridende forretninger på grund af manglende muligheder for at tegne de nødvendige forsikringer.

Servicekortets anvendelsesområde

LO og **FTF** finder, at der er nogle særlige karakteristika ved byggesektoren, som bevirker, at der er en lavere grad af aktivitet på tværs af grænserne i EU, herunder at det i byggesektoren er produktionsenheden, der geografisk skal flyttes til det land, hvor et produkt skal produceres. Hertil kommer sproglige og kulturelle forskelle. Når man tager disse karakteristika i betragtning, er det ifølge **LO** og **FTF** tvivlsomt, om servicekortet reelt vil medføre øget vækst eller beskæftigelse.

Dansk Erhverv finder det positivt, at de to forslag til fulde respekterer servicedirektivets anvendelsesområde. Desuden finder **Dansk Erhverv** det positivt, at nationale foranstaltninger i forbindelse med udstationering ikke berøres, herunder at medlemsstaternes mulighed for kontrol heraf er intakt. **Dansk Erhverv** noterer, at vikar- samt sikkerhedsbranchen specifikt er undtaget. **Dansk Erhverv** bakker op om, at al anden EU-lovgivning har forrang for såvel forordningen som direktivet. **Dansk Erhverv** støtter fuldt, at definitionen af ”krav” ikke omfatter overenskomstområdet.

Den elektroniske ansøgningsprocedure

Både **DI** og **Dansk Erhverv** støtter, at kortet er et frivilligt instrument, for virksomheder som ønsker at benytte det.

Dansk Erhverv støtter derudover op om de informationskrav, som virksomhederne underlægges i forbindelse med en ansøgning om et service-

kort. **Akademikerne** bemærker, at en standardisering af de informationer, som Kommissionen foreslår, skal indgå i kortet, kan risikere, at afgørende informationer ikke kommer med i kortet. **DI** bemærker, at omfanget af oplysninger i servicekortet synes at være begrænset til nogle basale oplysninger om virksomheden, hvorfor en virksomhed med et servicekort stadig vil kunne opleve, at der er nationale krav i værtslandet, som servicekortet ikke dækker. **DI** stiller spørgsmålstejn ved, hvor detaljeret virksomheden skal oplyse om, hvilken serviceaktivitet virksomheden udfører.

Dansk Erhverv støtter fuldt de informationsforpligtelser som medlemsstaterne underlægges. Dansk Erhverv finder, at forpligtelserne er grundlæggende for kortets succes. **DI** bemærker i den forbindelse, at relevante nationale procedurer kan være forskellige fra land til land, hvorfor det er uklart, hvorvidt der vil være forskellige standardformularer, afhængig af hvilken medlemsstat virksomheden søger servicekort til, og hvordan det håndteres, hvis en medlemsstat på et senere tidspunkt ændrer sine procedurer.

LO og **FTF** finder det stærkt bekymrende, at servicekortet skal trække på de oplysninger, som allerede findes i **IMI**. **IMI** oplysningerne skal ifølge **LO** og **FTF** alene valideres af hjemmedlemsstatens myndigheder, og værtsmedlemsstaten kan ikke stille spørgsmålstejn ved rigtigheden af oplysningerne om for eksempel virksomhedens etablering, aktiviteter og forsikringsforhold. Desuden er der ifølge **LO** og **FTF** eksempler på, at oplysningerne i **IMI** er fejlbehæftede. Oplysningerne i **IMI** er heller ikke realtidsdata, hvilket ellers afgørende, hvis der skal føres kontrol med udstationerede virksomheder.

DI og **Dansk Erhverv** bakker op om at servicekortet er elektronisk. **Dansk Erhverv** støtter generelt gennemsigtighed, men ønsker en klar afgrænsning af, hvilke informationer (private) tredjeparter kan få adgang til.

Dansk Erhverv bakker fuldt op om Kommissionens forslag for så vidt angår maskinoversættelser og krav om ikke at forlange certificerede oversættelser.

For **Dansk Erhverv** er det vigtigt, at betalingsformer i forbindelse med gebyrer for udstedelse af EU-tjenesteydelseskort fastsættes i fællesskab, således at medlemsstaterne ikke kan bruge betalingsformen som en indirekte barriere i forhold til at kunne færdiggøre procedurerne online.

Forsikringscertifikat / Erhvervsansvarsforsikringer

Forsikring & Pension støtter overordnet forslaget om, at virksomhedens forsikringsselskab i hjemmedlemsstaten er forpligtet til at udarbejde en *skadehistorik*, som kan fremsendes til forsikringsselskaber i værtsmedlemsstaten. Forsikring & Pension gør dog opmærksom på, at en skadehistorik i mange tilfælde ikke vil være relevant for værtsmedlemsstatens forsikringsselskaber, fordi forsikringsselskabet i Danmark typisk ikke vil være i besiddelse af skadehistorik i forhold til de særlige forsikringer i værtsmedlemsstaten, som netop er dem, virksomheden vil have behov for at tegne tillægforsikring for.

I forhold til krav om, at forsikringsselskaberne skal håndtere kunderne på en *”ikke-diskriminerende”* måde mener **Forsikring & Pension**, at forslaget har potentiale til at blande sig direkte i prissætningen i forsikringsmarkedet. Lokale forhold har stor betydning for risiko, hvorfor skadesdata fra en medlemsstat ikke bare kan overføres og vurderes ens i en anden medlemsstat. Derfor er det ifølge Forsikring & Pension helt centralt, hvad ikke-diskriminerende reelt dækker over. Ifølge **Forsikring & Pension** gælder samme problematik i forhold til bestemmelsen om, at faglige organisationer, der tilbyder gruppedækning relateret til erhvervsansvarsforsikring, skal sikre adgang til sådan dækning til servicevirksomheder fra andre medlemsstater på en ikke-diskriminerende måde.

Forsikring & Pension finder det principielt betænkeligt, at forslaget lægger op til indblanding i forsikringsselskabernes acceptpolitik. Hertil kommer, at kravet om en *”ikke-diskriminerende”* behandling af kunderne i høj grad ifølge Forsikring & Pension er upræcist og vil kunne give anledning til mange unødige tvister, som ingen af parterne kan være tjent med. Endelig mener Forsikring & Pension, at Kommissionens forslag vil øge de administrative byrder for forsikringsbranchen, uden at der reelt er nogen fordel for de sektorer, forslaget er beregnet til at hjælpe.

FTF bemærker, at Forsikrings og Finanssektoren har gjort Kommissionen opmærksom på en række problemer.

Ifølge **Dansk Erhverv** oplever virksomheder ofte problemer med forsikringsdækning, når de ønsker at udføre tjenesteydelser på tværs af EU's grænser. Dansk Erhverv bakker derfor op om indførelsen af et *”forsikringscertifikat”*, herunder krav til certifikatet, samt de krav som forsikringsudbyderne underlægges i denne forbindelse. Dansk Erhverv bemærker dog, at formuleringerne om ikke-diskrimination bør klargøres.

Akademikerne gør opmærksom på, at en evaluering af risici er et anliggende for den enkelte forsikringsudbyder. En vurdering af risici vil altid ske på baggrund af specifikke lokale forhold. Myndigheder i de enkelte

medlemsstater vil være interesseret i forskellige aspekter af forsikringsdækning. En standardisering af indhold i forsikringsrapporter har således ikke den store værdi.

Procedurer i forbindelse med udstationering af personale og selvstændige erhvervsdrivendes flytning

Dansk Erhverv bakker op om de formaliteter som sættes op i forbindelse med udstationeringer samt det samspil som etableres mellem et kommende servicekort og det europæiske erhvervspas samt procedurer ift. udstationering. Dansk Erhverv finder det afgørende, at selvstændige også kan gøre brug af et kommende servicekort.

DI bemærker, at forslaget har potentiale til at lempe virksomhedernes byrder i forbindelse med udstationeringer. Den foreslåede model er dog valgfri for medlemsstaterne, og lempelsen begrænses yderligere af, at det fortsat kun er nogle (få) af kravene i håndhævelsesdirektivets, som virksomheden kan opfylde via denne elektroniske indgang.

Dansk Arbejdsgiverforening (DA) hæfter sig ved, at det med forordningen er lagt op til, at der kan ske elektronisk anmeldelse til opfyldelse af administrative krav. Efter DA's opfattelse bør elektronisk anmeldelse være udgangspunktet – og ikke være en valgmulighed.

Samarbejde mellem myndigheder i medlemsstaterne

DI bemærker, at de relevante myndigheder i medlemslandene skal gøre brug af indbyrdes forbundne nationale registre herunder insolvensregistre. Danmarks retsforbehold betyder, at denne forordning ikke omfatter Danmark, og **DI** går derfor ud fra, at der for dansk vedkommende skal findes en løsning, således at dette ikke giver problemer for danske virksomheder.

Anmeldelseskrav

LO og **FTF** finder det bekymrende, at værtsmedlemsstaten, i de tilfælde hvor en tjenesteyder vælger at benytte servicekortet, ikke har mulighed for at anvende autorisations- eller notifikationsordninger i henhold til national lovgivning. Det er afgørende for **LO**, at Danmark bevarer muligheden for at fastholde Registret for Udenlandske Tjenesteydere (RUT) og samtidig har muligheden for at udbygge RUT-registeret, hvis det vurderes nødvendigt.

Dansk Erhverv støtter, at værtsmedlemsstaten ikke kan opsætte yderligere barrierer, dog med en række legitime undtagelser, for virksomheder, når først et servicekort er udstedt. Dansk Erhverv bakker også op om, at dette ikke gælder for de rapporteringskrav, myndighedskontrol og lignende som virksomhederne naturligvis løbende er underlagt.

Dansk Arbejdsgiverforening (DA) finder, at forslagene generelt respekterer de specielle regler, som følger af henholdsvis udstationeringsdirektivet og håndhævelsesdirektivet i forbindelse med udstationering af medarbejdere, og at det er en rigtig tilgang Europa-Kommissionen har valgt på dette område. Forslagene vil efter DA's vurdering ikke have betydning for opretholdelsen af anmeldelsespligten til Registeret for Udenlandske Tjenesteydere.

Hjemmedlemsstatens vurdering af ansøgninger

Dansk Erhverv bakker op om de krav, herunder særligt tidsfrister, som stilles til hjemlandets myndigheder i forbindelse med ansøgninger om EU-tjenesteydelseskort.

Akademikerne tager afstand fra at lade hjemmedlemsstaten være ansvarlig for udstedelse, hvilket ifølge Akademikerne står i skærende kontrast til håndhævelsesdirektivet vedrørende udstationering, hvor værtsmedlemsstaten er det bærende princip.

Værtsmedlemsstatens vurdering af ansøgninger (til brug for midlertidig levering af tjenesteydelser eller etablering af sekundært forretningssted)

Dansk Erhverv bakker op om de krav, herunder særligt tidsfrister, som stilles til værtsmedlemsstatens myndigheder i forbindelse med ansøgninger om et servicekort. Dansk Erhverv erkender behovet for, at værtsmedlemsstaten kan bede om yderligere informationer under hensyn til de givne tidsfrister. Dansk Erhverv støtter, at værtsmedlemsstaten ikke kan give afslag på basis af ex-post kontrolkrav eller lignende.

Dansk Erhverv støtter, at kortet udstedes såfremt værtsmedlemsstaten ikke reagerer rettidigt. **DI** pointerer, at der er behov for at klargøre, hvordan en virksomhed skal kunne dokumentere, at den har et servicekort, når værtslandet eller hjemlandet på grund af passivitet netop ikke har gjort det nødvendige i forhold til at udstede servicekortet. På samme vis mener **DI**, at det er uklart, hvordan virksomheden står i en situation, hvor et servicekort er "udstedt" som følge af værtslandets passivitet, men hvor værtslandet kunne have modsat sig udstedelsen.

Dansk Erhverv bakker op om, at virksomhederne har mulighed for at løfte bevisbyrden, hvis en værtsmedlemsstat ikke mener de lever op til værtsmedlemsstatens krav. Dansk Erhverv bakker også op om muligheden for en forhåndsgodkendelse i forbindelse med etablering, da dette vil kunne spare virksomhederne betydelige ressourcer, hvis det viser sig de ikke lever op til kravene i værtsmedlemsstaten.

DI bakker op om, at myndighederne i værtsmedlemsstaten som led i den proces, der fører til udstedelse af et servicekort, skal oplyse om, hvilke

krav virksomheden skal leve op til i værtsmedlemsstaten, og at udstedelsesprocessen indebærer et samarbejde mellem myndighederne i virksomhedens hjemland og myndighederne i værtslandet.

Once-only princippet i hjemmedlemsstaten

Dansk Erhverv støtter, at der sker en automatisk informationsudveksling mellem myndighederne i såvel som imellem medlemsstaterne. Det såkaldte "once-only" princip vil ifølge Dansk Erhverv medføre betydelige administrative lettelser og dermed lavere administrationsomkostninger.

Suspendering eller tilbagekaldelse af et servicekort

Dansk Erhverv støtter, at et brud på værtsmedlemsstatens love, regler eller krav medfører en suspendering eller tilbagekaldelse af et servicekort i værtslandet. Dansk Erhverv støtter, at et brud på hjemmedlemsstatens love, regler eller krav medfører en suspendering eller tilbagekaldelse i alle værtsmedlemsstater, hvor der er udstedt et sådant kort. Dansk Erhverv mener imidlertid, at virksomhederne bør få ret til erstatning, hvis de vinder et retsligt opgør i hjemmedlemsstaten, der frikender dem for de brud, som suspenderingen eller tilbagekaldelsen hvilede på. En sådan erstatning skal være proportionel til det økonomiske tab, virksomheden måtte have oplevet.

Dansk Erhverv bakker op om de informationsforpligtelser som virksomhederne underlægges.

Monitorering af implementeringen og revisionsklausul

LO og **FTF** opfordrer til, at man inddrager arbejdsmarkedets parter på de relevante områder, både når man monitorerer implementeringen og når man gennemfører de omtalte evalueringer.

9. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Der er ikke kendskab til andre medlemsstaters holdninger til forslaget.

10. Regeringens generelle holdning

Regeringen støtter Kommissionens ambition om at sikre et velfungerende indre marked for tjenesteydelser ved at forenkle de administrative procedurer for tjenesteydere, der ønsker at levere tjenesteydelser til andre markeder i EU.

Regeringen er umiddelbart positiv over for forslagene til henholdsvis en forordning og et direktiv, der introducerer servicekortet. Regeringen støtter, at servicekortet er frivilligt for tjenesteydere og at servicekortet dækker forretnings- og byggetjenester, der er omfattet af servicedirektivet.

Regeringen lægger vægt på, at servicekortet fører til en reel administrativ forenkling for tjenesteydere, hvorfor der skal introduceres et tidssvarende system baseret på intelligente digitale løsninger. I forlængelse heraf støtter regeringen bl.a., at servicekortet baseres på once-only-princippet, så virksomhederne kun skal levere oplysninger én gang; at der indføres begrænsninger med hensyn til, hvilke krav der kan stilles til certificering, oversættelse mv. af dokumenter; og at servicekortet forbedrer mulighederne for, at myndigheder kan vurdere, om en tjenesteyder allerede har opfyldt relevante betingelser i sin hjemmedlemsstat.

Regeringen støtter muligheden for at tilbagekalde eller suspendere et servicekort. I forlængelse heraf lægger regeringen vægt på, at der etableres et effektivt system for opdatering af informationerne i servicekortet, hvormed det sikres, at de i servicekortet indeholdte oplysninger er retvisende.

Regeringen vil arbejde for, at oplysningerne i servicekortet i højere grad tager højde for de dokumentationskrav, der fremgår af udbudsdirektivet, mhp. at servicekortet ligeledes kan anvendes i udbudsprocessen.

Regeringen lægger vægt på, at de nationale omkostninger til implementering og drift af servicekortet, herunder udvikling og drift af IT-systemer, står mål med forslagets fordele.

Regeringen lægger vægt på, at interoperabilitet med nationale og europæiske it-systemer og registre sikres, så der kan etableres en tilnærmelsesvis fuldt digital procedure, hvor informationerne trækkes automatisk og ressourcerne til manuel behandling af ansøgninger minimeres.

Regeringen vil arbejde for mere juridisk klarhed i forhold til proceduren, så forpligtelser, juridiske konsekvenser mv. er tydelige for såvel medlemsstater som for ansøgere.

Regeringen støtter, at medlemsstaterne kan opkræve gebyrer for udstedelsen af et servicekort, i det omfang gebyret er proportionalt og ikke overstiger omkostningerne til proceduren.

Regeringen lægger afgørende vægt på, at man i Danmark skal kunne opretholde et effektivt tilsyn med bl.a. skatteforhold og arbejdsmiljøet hos udenlandske virksomheder ved at stille krav om anmeldelse af udenlandske tjenesteydere i Registret for Udenlandske Tjenesteydere (RUT).

Regeringen støtter idéen om et forsikringscertifikat, der kan lette informationsgennemsigtighed vedrørende et givent forsikringsforhold. Regeringen lægger dog vægt på, at det præciseres, at kravet om at sikre adgang til

forsikringsdækning på en ”ikke-diskriminerende” måde er et forbud mod usaglig diskrimination på baggrund af nationalitet.

Regeringen vil arbejde for, at Kommissionens muligheder for at fremsætte forslag til delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter præciseres nærmere, herunder hvad angår Kommissionens mulighed for at ændre ved de tidsfrister, der er fastsat i direktivforslaget. Regeringen vil i den sammenhæng arbejde for, at bestemmelserne udformes som gennemførelsesretsakter, som vedtages i medfør af undersøgelsesproceduren.

11. Tidligere forelæggelse for Folketingets Europaudvalg

Folketingets Europaudvalg blev orienteret om forslaget i samlenotat vedr. rådsmøde (konkurrenceevne) den 20. februar 2017. Samlenotatet blev oversendt til Folketinget den 26. januar 2017.

Forslagene har ikke tidligere været forelagt for Folketingets Europaudvalg særskilt.